

PREGUNTES I RESPOSTES

—*Amb les indicacions del número anterior podré ja confeccionar degudament uns Escapularis del Carme?*

—De cap manera. També és necessari per a la validesa dels mateixos, amotillar-se al que ha prescrit l'Església sobre el color i la forma que han de tenir.

Els escapularis del Carme han d'ésser de color cafè, dit vulgarment color *carmelita*. Aquest color pot suplir-se sense cap mena d'inconvenient pel fosc o negre.

Tampoc la forma s'ha deixat a l'arbitri de cada u. La Sagrada Congregació solament reconeix dues formes vàlides: la forma quadrada i la rectangular. No servirien, doncs, els escapularis ovalats, en forma d'estrella, etc.

—*A voltes en veure escapularis de molt reduïdes dimensions m'ha assal·tat algun dubte sobre la seva valiseda. Té algun fonament jurídic aquest dubte?*

—Parlant en termes concrets, no. L'Església no ha prescrit res sobre el particular ni nosaltres podem fer-ho. Igualment serviran si són petits com si són grans. Si bé en això com en totes les demés coses de religió hem d'evitar cuidadosament el ridícul.

Tampoc és necessari que les dues peces d'un mateix escapulari tinguin idèntiques dimensions.

PRODIGIS DE L'ESCAPULARI

Transcribim el fet següent tal com ens ha estat relatat pel P. F. Rodríguez.

«Era el mes d'agost de 1929. En el llogaret de «Las Ventas» prop de Casas Viejas hi havia un veí greument malalt nomenat de motiu «Patas Tristes». Havent acudit per a assistir-lo el vaig trobar amb els ulls desencaixats i exhalant esgarrafosos planyys.

—«Vol que li posi—vaig dir—el St. Escapulari? Veurà com la Mare de Déu l'ajudarà. El malalt amb el cap va semblar que hi assentia, li vesteixo l'Escapulari i m'en vaig tranquil...

«Al caure la tarda m'anunciaren que Patas Tristes era cadàver. Torno tot seguit a la casa sense poguer conciliar el fet de portar el St. Escapulari amb la mort sense sagraments, si bé estava ben segur que la Mare de Déu l'hauria salvat per altres mitjans que Déu ha posat en les seves mans.

—«Ja és mort, em dèien. Ha mort a migdia. Amb el cor sensiblement afectat per la pena vaig entrar en l'habitació on estava amortallat el difunt. Començo a resar-li un respons i, oh misericòrdia de Maria! Al aspergir-lo amb l'aigua beneïda, l'home amortallat fa un pregon respir.

«Encara era viu. Li administro els Sagraments, li faig la recomanació de l'ànima, li aplico la indulgència plenària dels confreres del Carme i poc després s'adormí tranquil·lament en braços de Maria».